

Hồi 2

Tề đông nhị tẩu

Anh đèn chiếu ra từ một trang viện nhỏ với mấy gian nhà tranh dưới chân núi, một dòng khe nhỏ quanh co ngăn cách trang viện với quan đạo, có một lối nhỏ đi vào trang viện với chiếc cầu đá bắc ngang dòng suối chỉ rộng chừng hai trượng.

Quả là một nơi thanh nhã.

Ánh đèn lọt ra từ bức phen nửa cửa ngôi nhà tranh ở chính đường, từ trong nhà nghe tiếng nói chuyện, giọng của hai lão nhân.

Xung quanh trang viện có một bức rào giậu thấp với cánh cổng cũng bằng tre.

Vượt qua hàng giậu để vào trang viện không khó khăn gì nhưng đến nhờ người ta đương nhiên phải gọi cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa gõ hai tiếng vào cánh cửa tre cao giọng gọi vào trong:

- Lão trượng xin mở cửa cho tiểu sinh vào với.

Chẳng biết người trong nhà bị điếc hay cố lơ đi nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vừa gọi vừa đập cửa mấy lần mà không ai ra mở cửa.

Cuối cùng mới nghe tiếng một lão nhân trầm giọng nói:

- Hoa nhi, người ra xem ai ở ngoài kia thế?

Tiếng một thiếu niên sợ hãi nói:

- Gia gia, ngoài kia có ma.

Tiếng lại lão nhân:

- Nói bậy, nếu sợ thì bảo thư thư người cùng đi.

Lập tức vang lên giọng trong trẻo của một thiếu nữ.

- Hoa đệ giả vờ đấy, nó có sợ bao giờ đâu. Ta không đi.

Giọng cô ta thánh thót rất dễ nghe.

Gió tây thổi vào người lạnh buốt như cắt da cắt thịt, Lâm Đoàn Nghĩa lúc đi đường ấm người lên nhưng bây giờ đứng trước cổng bị gió tấp vào người lạnh cóng, nghe thiếu nữ thoái thác không chịu ra mở cửa, nó rửa thậm:

- Nha đầu bất trị..

Nó rửa thế cũng đúng vì trong nhà lão nhân cũng nói:

- Nha đầu bất trị, bảo người đi cùng đệ đệ ra mở cửa có một chút mà cũng không chịu. Có lý nào như vậy chứ?

Nghe ông cháu càu nhàu với nhau như vậy, Lâm Đoàn Nghĩa sức nghĩ đến cảnh đầm ấm vui vầy của mình trước đây nay hoàn toàn bị thâm tử, còn bao giờ tìm được những ngày vui như vậy nữa?

Nghĩ tới đó tự dung nước mắt trào ra.

Lát sau một thiếu nữ tay xách đèn lồng bước ra khỏi nhà chậm rãi hướng ra cổng theo sau còn có một tiểu đồng.

Ra tới cổng tiểu đồng quát hỏi:

- Người tới đây làm gì?

Nhưng vẫn chưa chịu mở cổng.

Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay nói:

- Dám phiền cô nương và tiểu ca mở cửa giúp, tiểu khả lỗ đường thấy quý phủ còn sáng đèn nên ghé vào xin trọ một đêm không biết có gì bất tiện không?

Tiểu đồng à lên một tiếng nói:

- Thì ra người xin ngủ nhờ, để ta vào hỏi ý gia gia đã.

Hắn quay vào phòng nói to:

- Gia gia, có một người tên là tiểu khả xin vào ngủ trọ.

Thiếu nữ thấy đệ đệ nhâm tiểu khả là tên người không nén nổi bật cười lên khanh khách.

Lão nhân trong nhà cũng cười nói:

- Người chẳng biết xung hô gì cả, ra bảo thư thư mở cửa cho khách vào đi. Bên ngoài gió lạnh như thế người ta chết cóng mất.

Thiếu nữ không chờ đệ đệ ra liền mở cổng liếc nhìn Lâm Đoàn Nghĩa mặt lộ vẻ ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhìn rõ mặt thấy thiếu nữ rất xinh đẹp, chỉ trạc tuổi mình nhưng dáng vẻ rất dày dặn.

Nó theo cô ta vào phòng thấy hai lão nhân ngồi nâng chén đối ẩm qua bộ bàn nhỏ đặt bên bếp lò.

Trên bàn có hai đĩa nhắm bốc mùi thơm phức trên bếp còn bắc một chiếc nồi đồng không biết nấu thứ gì.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng trước cửa chắp tay hành lễ nói:

- Tiểu khả Lâm Đoàn Nghĩa làm phiền nhã hứng của hai lão nhân gia.

Nó giắt đoạn long đầu trượng sau lưng khi cúi thấp vái chào thì hai lão nhân nhận ra ngay.

Vị chủ nhân chỉ vào chiếc ghế bên cạnh mình nói:

- Thiếu hiệp cứ ngồi xuống đi.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa mệt vừa lạnh lại vừa đói được mời đâu cần khách khí.

Nghe nói liền bước ngay vào nhà nhưng chưa dám ngồi xuống.

Lão chủ nhân nói:

- Anh nhi, đi lấy thêm một bộ bát đĩa nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa vội cúi mình nói:

- Xin lão trượng cứ tự nhiên tiểu khả không uống rượu.

Lão chủ nhân cười nói:

- Ta xem dáng vẻ của tiểu hữu tất là nhân vật võ lâm uống mấy chén rượu thì có sao đâu?

Thực ra Lâm Đoàn Nghĩa đã uống rượu nghe nói liền cúi mình đáp:

- Lễ ra tiểu khả không từ chối thịnh tình của hai vị lão tiên bối nhưng vừa rồi toàn gia tiểu khả vừa gặp thảm biến ân sư và phụ thân đều thảm tử nên xin cho phép tiểu khả được chối từ.

Lão chủ nhân vốn đã nhận ra sự sầu bi của thiếu niên lại thấy đoạn long đầu trượng đã bị gãy tin chắc Lâm Đoàn Nghĩa nói không sai liền dịu giọng:

- Thôi được chúng ta không ép tiểu huynh đệ.

Lão nhân kia người cao gầy đưa ngón tay cái lên cười kha kha nói:

- Tiểu ca giữ đạo hiếu như vậy là rất tốt nhưng nếu có thể nén đau thương lại mà ngồi uống với chúng ta một chén chắc rằng không hại gì đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai lão nhân tỏ ra hào phóng như vậy đoán rằng hai người tất là cao nhân bước lên một bước chấp tay nói:

- Tiền bối quá khen, được hai lão nhân gia khen như vậy vẫn bối xin đa tạ, không biết hai vị tiền bối có thể cho biết đại danh không?

Từ lão trượng chuyển qua tiền bối chúng tỏ Lâm Đoàn Nghĩa đã nhận ra đối phương cũng là người trong giới giang hồ.

Hai lão nhân thấy thiếu niên là người có kiến thức không phải hạng hồ đồ, liền sai mang đồ ăn thức nhắm kéo Lâm Đoàn Nghĩa ngồi vào.

Lão chủ nhân giới thiệu:

- Lão hủ họ Khâu còn vị này họ Liễu, thú thật hai chúng ta cũng là người trong giang hồ nhưng túc ẩn đã nhiều năm, không còn màng đến thế sự nữa.

Lão chỉ sang tiểu đồng và thiếu nữ đứng bên mình nói tiếp:

- Đây là tôn nhi của lão hủ tên là Ngọc Hoa còn thư thư nó là Ngọc Anh, sau này trên giang hồ có gặp xin tiểu ca chiếu cố đến giùm.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Tiền bối quá lời, tiểu khả có bản lĩnh gì mà giúp được nhị vị đó?

Lão khách họ Liễu chùng như cảm thấy chủ nhân nói câu ấy có phần đột ngột vội chen lời:

- Chỉ sợ lão ca ca đi quá xa rồi đấy.

Khâu lão chủ cười đáp:

- Người xưa nói không sai "là phúc thì không phải họa, nếu đã là họa thì tránh cũng không qua", nếu lão ca tin vào thuật tướng số của mình thì vị tiểu ca này tới đây đúng là ứng với điềm lành mà lão ca mong đợi đó, nào chúng ta nâng chén.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng nâng chén uống cạn.

Uống xong chén rượu Khâu lão chủ nhân hỏi:

- Tiểu ca có thể nói cho chúng ta nghe quý phủ đã gặp thảm biến gì đến nỗi cả lệnh sư và lệnh tôn đầu tuần tiết? Ngoài ra cây long đầu trượng của long nữ hiệp làm sao mà bị gãy rơi vào tay ngươi?

Lâm Đoàn Nghĩa nén đau thương kể về biến cố vừa qua.

Ngọc Hoa còn nhỏ chưa hiểu được sâu xa, nhưng Ngọc Anh nghe kể thì rất cảm động nước mắt ứa ra chăm chăm nhìn vào mặt Lâm Đoàn Nghĩa.

Hai lão nhân nghe kể cũng tỏ ra kích động.

Vị chủ nhân họ Khâu chờ Lâm Đoàn Nghĩa ngừng lời mới vỗ xuống bàn thờ dài nói:

- Mười năm trước huynh đệ kỳ nhi gặp phải họa kiếp lúc đó lão phu đã nghi Mi Cổ Thương là hung thủ vì để giữ hai giọt máu của nó lá thư đệ Ngọc Anh nên mới nhẫn nhục sống đến nay nuôi dạy chúng, chờ khi chúng lớn sẽ không tiếc cái mạng già này mà liều với tên đại ma đầu đó một trận. Mi Cổ Thương ngày càng thả sức làm càn, tới tàn sát ở vùng phụ cận xem ra lão hủ không còn nén chịu được nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai lão nhân này tỏ ra đồng cảm với mình tin rằng họ đều là những võ lâm tiền bối có thêm đồng minh đương nhiên càng mạnh thế trong bụng mừng thầm.

Khâu Ngọc Anh nghe gia gia nhắc lại sự việc bi thảm của cha mình mười năm trước liền bật khóc nức nở.

Khâu lão bỏ chén rượu ôm lấy tôn nữ vỗ về an ủi.

Khâu Ngọc Hoa tuy còn nhỏ nhưng thấy thư thư khóc cũng không cầm lòng gục mặt vào vai nội công khóc nức nở.

Trong phòng đầy tiếng khóc nghe thật thê lương.

Một lúc sau Liễu lão khách hắng giọng nói:

- Khâu lão đại, chuyện đã qua mười năm chớ nhắc lại làm gì để thêm đau lòng nữa. Nếu quả thực cừu nhân là Mi Cổ Thương dù hắn có lợi hại bao nhiêu đi nữa thì hợp lực của hai chúng ta cũng có thể báo được huyết hải thâm cừu, chỉ e cừu nhân không phải là hắn chúng ta liều mạng vô ích trong khi đó chính hung thủ lại cười thầm.

Khâu lão phản vấn:

- Lúc đó lão phu đã quan sát kỹ tử thi mỗi người đều có dấu tay màu đen, vậy hung thủ không phải Mi Cổ Thương thì còn ai nữa? Ngoài ra trong số người bị giết có rất nhiều cao thủ kiệt xuất trong võ lâm, không phải hãn thì ai có bản lĩnh đó?

Liều lão cười đáp:

- Chắc vì lão đại quá thương tâm nên mất sáng suốt, nên nhớ rằng võ công của Mi Cổ Thương không hơn chúng ta bao nhiêu, ngoài Nhất Trần Tử và Tĩnh Âm Thần Ni ra đối với chúng ta hãn còn kiêng kỵ mấy phần. Còn nhớ mười lăm năm trước hãn bị bại dưới tay Nhất Trần Tử phải chạy ra quan ngoại để dốc lòng khổ luyện kỳ công, có thể rằng quyết rửa mối hận này. Bây giờ tái nhập Trung Nguyên hãn phải đến tìm Nhất Trần đại sư mới phải, Tùng Vân trang chủ và Khâu Vĩ đều thuộc lớp hậu đại, đối với hãn không cừu không oán sao lại ra tay tàn sát? Xem ra trong mấy vụ án này tất có ẩn tình?

Khâu lão trầm ngâm nói:

- Liều huynh nghĩ vậy không phải là không có lý nhưng nếu không phải hãn thì ai mới được chứ?

Liều lão lắc đầu nói:

- Trong giang hồ không thiếu gì hạng ác ma ác đạo, muốn biết ai phải cố công điều tra mới được.

Vừa lúc ấy bên ngoài chợt vang lên một chuỗi cười rùng rợn.

oOo

Không những Lâm Đoàn Nghĩa mà cả hai lão nhân khi nghe chuỗi cười đó cũng đều giật mình chấn động.

Lâm Đoàn Nghĩa run giọng nói:

- Hãn lại đến rồi.

Liều lão phất tay quạt tắt ngọn đèn quát hỏi:

- Ai ngoài đó?

Lời chưa dứt lão đã phi thân ra cửa.

Trong nhà trở nên tối đen Lâm Đoàn Nghĩa còn đang bối rối thì chợt có một bàn tay nhỏ nhắn chộp lấy bàn tay kéo đi sau đó là giọng Khâu Ngọc Hoa:

- Mau đi theo tôi.

Lâm Đoàn Nghĩa không kháng cự bước theo.

Quanh co một lúc khá lâu xung quanh tối như hũ nút Lâm Đoàn Nghĩa có cảm giác như mình đang chui xuống lòng đất sâu, cuối cùng Khâu Ngọc Hoa dừng lại cười nói:

- Ổn rồi cứ đứng yên đó để tôi thấp đèn lên.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Đừng thấp đèn nữa, Anh tử tử đâu?

Khâu Ngọc Hoa đáp:

- Chị ấy còn đóng cửa sắp tới rồi.

Liền có tiếng Khâu Ngọc Anh tiếp lời:

- Tiểu quỷ sao không đánh lửa lên? Ta không thấy gì cả...

Khâu Ngọc Hoa dẫu môi nói:

- Lâm ca không cho thấp đèn sao lại rầy rệ chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chỉ sợ ngoài kia phát hiện ánh đèn...

Khâu Ngọc Anh nói giọng coi thường:

- Người giống như con chim phải tên gì cũng sợ, ở đây ánh sáng không lọt ra ngoài được đâu, ngay cả âm thanh cũng không lọt ra.

Nói xong đánh lửa lên.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới thấy mình đang ở trong một gian mật thất nhỏ, mỗi bề chỉ hơn một trượng xây bằng đá không thấy cửa ngõ hay thông đạo gì hết.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa ngờ ngạc nhìn trước nhìn sau Khâu Ngọc Anh liền giải thích:

- Người ngạc nhiên lắm phải không? Đây vốn là một hầm mộ cũ bỏ không, được Thần Cơ Tẩu lão nhân gia cải tạo lại, là nơi rất bí mật. Lỡ đối phương đột nhập vào chúng ta cũng có thể theo một mật đạo phía sau mà thoát ra khỏi Hồ Phong Sơn.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thần Cơ Tẩu là ai?
- Là vị Liễu gia gia vừa uống rượu với người đó.
- Sao hai vị tiền bối không vào đây với chúng ta?

Khâu Ngọc Anh lạnh lùng nói:

- Người thật là đồ thô để tưởng ai cũng sợ như mình, hai lão nhân gia đấu với địch nhân ở bên ngoài bộ thấy chúng ta chạy là trốn như người sao?

Khâu Ngọc Hoa nghe vậy cười phá lên.

Lâm Đoàn Nghĩa bị coi thường chỉ cúi mặt xuống mà không cãi.

Dường như thấy mình quá lời Khâu Ngọc Anh dịu giọng:

- Người nghĩ thế là coi thường gia gia đấy, năm xưa vì không có lão nhân gia ở đây nên Mi Cổ Thương mới giết được cha mẹ và thúc thúc ta. Sau vì người đưa hai tử đệ ta đi nuôi dưỡng và dạy võ nghệ để sau này trả thù cho cha mẹ nên mãi đến bây giờ vẫn chưa báo được thù. Hôm nay Mi Cổ Thương bám theo người đến đây có lẽ vì chưa biết gia gia ta là ai, nếu nghe đại danh Tề Đông Nhị Tẩu tất không dám hống hách như vậy đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa từng nghe danh Tề Đông Nhị Tẩu vì Liễu lão gia là Thần Cơ Tẩu nên tin rằng Khâu lão gia là nhân vật thứ hai trong nhị tẩu, liền hỏi:

- Lệnh gia gia đại hiệu là gì?

Khâu Ngọc Hoa tranh lời đáp:

- Thần Toán Tẩu.

Khâu Ngọc Anh liếc xéo đệ đệ nói:

- Bây giờ thì tốt rồi, Mi Cổ Thương đánh không nổi hai vị gia gia đâu. Chỉ tiếc gia gia cấm không để cho ta ở lại xem...

Tuy Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết võ nghệ của Tề Đông Nhị Tẩu thế nhưng Liễu lão gia tự xếp mình ngang hàng với Nhất Trần đại sư và Tĩnh Âm Thần Ni thì e rằng Mi Cổ Thương cũng không dễ dàng thắng thấy tử muội họ Khâu lạc quan như vậy Lâm Đoàn Nghĩa cũng thấy phần chấn lên, tâm trạng nặng nề từ hôm qua tới giờ giảm đi rất nhiều.

Ba người nói chuyện hồi lâu nhưng vẫn thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Cô nương có thể mở cửa cho tôi ra ngoài đó xem thế nào không?

Khâu Ngọc Anh từ chối ngay:

- Không được gia gia không cho phép chúng ta rời khỏi đây, lát nữa thắng địch nhân lão nhân gia sẽ tới đây gọi.

Lâm Đoàn Nghĩa buột miệng:

- Nếu không thắng thì sao?

Khâu Ngọc Anh cau mày nói:

- Người sao thế, gia gia quyết không bại đâu. Lão nhân gia từng kể trước đây có lần giao chiến với địch nhân ba ngày ba đêm liền...

Khâu Ngọc Anh kể lại những chiến công của gia gia Thần Toán Tẩu mà nó đã nghe được.

Hai thư đệ thay nhau kể tuy Lâm Đoàn Nghĩa chưa hết lo lắng nhưng không tiện chen vào.

Không biết qua bao lâu cây đèn loe loét rồi tắt ngấm.

Trong phòng lập tức tối om ngửa bàn tay cũng Kha Tuệ thấy.

Khâu Ngọc Anh thở dài nói:

- Hết dầu rồi, ở đây không có dầu dự trữ đành chịu tối vậy thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Cô nương, lâu thế sao không thấy hai vị gia gia vào gọi? Tôi lo rằng đã chuyện bất trắc xảy ra rồi...

Khâu Ngọc Anh ngắt lời:

- Nói bậy, xảy ra chuyện gì được chứ? Không tin thì ta dẫn ra phía sau núi xem.

Nói xong đánh hoả cụ lên, bấm vào một chỗ trên tường lộ ra một động khẩu rộng chừng ba thước sáu sáu bảy thước.

Ba người bước vào thông đạo.

Đi được chừng mười trượng chợt nghe vang lên một tiếng hú chấn động cả hầm mộ.

Khâu Ngọc Anh kinh hãi nói:

- Lâm... huynh, có phải là tiếng hú của Mi Cổ Thương không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu.

Khâu Ngọc Anh nói:

- Chúng ta đi nhanh thôi.

Đi thêm chừng hai mươi trượng nữa thì Khâu Ngọc Anh đột ngột dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa hiểu chuyện gì thì cô ta khẽ nói:

- Đừng lên tiếng bên ngoài có người.

Lúc này đã sắp tới cửa ra vì sáng hơn phía trong rất nhiều.

Quả nhiên có tiếng hai người đang nói chuyện.

Một người nói:

- Nếu bọn nhãi đó mà trốn vào đây, khu rừng này rậm như thế tìm được chúng cũng không phải dễ đâu.

Tên khác tiếp lời:

- Chúng ta cứ việc ở đây chờ ba ngày, có trốn đi đâu nhất định chúng cũng quay lại nhặt xác gia gia của chúng, lúc đó muốn bắt thì khác gì thò tay lấy vật trong túi?

Có lẽ Khâu Ngọc Hoa còn nhỏ chưa hiểu ra vấn đề nhưng Khâu Ngọc Anh thì hiểu ra ngay gia gia mình đã bị cừu nhân giết chết ngã xuống ngắt đi.

Trong tình cảnh đó Lâm Đoàn Nghĩa chẳng cần giữ lễ làm gì nữa, vươn tay đỡ lấy thiếu nữ.

Khâu Ngọc Hoa sợ hãi chạy bỏ tới.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ hãi túm làm lộ đưa tay bung miệng nó chặn trước.

- Đừng nói gì cả.

Khâu Ngọc Hoa sợ co rúm người lại không dám lên tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ Khâu Ngọc Anh tỉnh lại sẽ khóc to nên cứ để cô ta ngắt đi trên tay mình.

Chúng như bên ngoài chỉ có hai tên.

Giọng tên đầu tiên nói:

- Không chừng ba tên nhãi ranh đó nấp ở đâu gần đây nghe được những lời chúng ta vừa nói nên trốn mất, thôi hãy vào uống rượu với hai vị tiền bối đi. Chúng dù có thoát cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu mà sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe giọng nói quen quen chợt nhớ ra tên này là trung niên hán tử mặt trắng nhợt như xác chết xuất hiện gần Tùng Vân Sơn Trang khi nó khóc bên thi thể Long Oải Bà Bà.

Nó lại càng kinh sợ nghĩ thầm:

- Thì ra tên đó đồng lõa với hung thủ, vì sao lúc đó hắn lại không giết mình chứ?

Tên thứ hai nói:

- Người nói vậy cũng có lý, thôi chúng ta vào đi.

Sau đó tiếng bước chân xa dần.

Căn cứ vào những câu nghe được thì địch nhân có cả thảy bốn tên trong đó có hai tên được gọi là tiền bối đang uống rượu trong nhà sau khi đã giết chết Tề Đông Nhị Tẩu còn hai tên này chỉ là hạ nhân.

Nhưng căn cứ vào lời Long Oải Bà Bà thì Ngũ Độc Truy Hồn Chương Mi Cổ Thương độc lai độc khứ xưa nay hành sự chỉ có một mình làm sao bây giờ lại có tới bốn tên? Chẳng lẽ vụ thảm án ở Tùng Vân Sơn Trang thủ phạm không phải là Mi Cổ Thương, nếu vậy hung thủ là ai?

Tề Đông Nhị Tẩu tự coi mình sánh ngang bằng Nhất Trần đại sư và Tĩnh Âm Thần Ni mà còn bị chúng giết vậy xem ra bọn này còn lợi hại hơn cả Mi Cổ Thương.

Bây giờ biết tính thế nào đây? Nếu bị phát hiện tất sẽ bị chúng giết mỗi huyết hải thâm thù của phụ thân và ân sư sẽ ngàn đời không được báo phục...

Lâm Đoàn Nghĩa lại nghĩ tới hai vị lão nhân ẩn cư nhiều năm có lẽ đã bị địch sát hại, lòng đầy ân hận nghĩ thầm:

- Nếu mình không tới đây thì bọn ác nhân kia đã không theo vào gây án như vậy há chẳng phải mình đã dẫn sói vào nhà? Như vậy xét cho cùng thì chính mình là nguyên nhân gây ra cái chết của hai lão tiền bối đó, biết nói thế nào với tôn nhi và tôn nữ của Khâu tiền bối đây?

Nghĩ tới đó bất giác hai dòng lệ nhỏ xuống cả mặt Khâu Ngọc Anh.

Khâu Ngọc Hoa thấy vậy liền nói:

- Sao huynh không cứu thư thư tôi tỉnh dậy?

Lâm Đoàn Nghĩa liền sực tỉnh vội để Khâu Ngọc Anh xuống nói:

- Ta sẽ thôi cung hoạt huyết cho thư thư người tỉnh lại nhưng sợ sau khi tỉnh sẽ khóc to để địch nhân phát hiện nên đệ hãy giữ lấy đầu đừng để cô ấy khóc.

Khâu Ngọc Hoa gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa bắt đầu ấn vào huyết thái dương của thiếu nữ.

Khâu Ngọc Anh đang hôn mê nhưng chợt cảm nhận được tay người khác chạm lập tức tỉnh dậy, há miệng định kêu nhưng Khâu Ngọc Hoa đã có chuẩn bị liền đưa tay bịt miệng thư thư lại, nói:

- Đùng lên tiếng vừa rồi thư thư ngắt đi nghĩa ca đã làm tỉnh lại, địch nhân đang ở trong nhà chúng ta...

Khâu Ngọc Anh ngồi dậy nói:

- Gia gia bị chúng giết rồi phải không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nước mắt lại chảy ra.

Khâu Ngọc Anh cũng nhận thức được tình hình nghiêm trọng, không dám khóc to ôm lấy đệ đệ khóc nức lên, nước mắt tuôn ra như suối.

Một lúc cô ta đứng dậy nghiêng răng nói:

- Chúng ta đi trả thù.

Lâm Đoàn Nghĩa vội ngăn lại khuyên:

- Không được đầu địch nhân có tới bốn tên hai vị tiền bối đã khẳng định địch nổi chúng, chúng ta chỉ có thể nộp mạng vô ích mà thôi. Hai tên vừa ở đây nói rằng chúng sẽ ở đây phục kích ba ngày, tốt nhất bây giờ nên tìm nơi nào tạm lánh thân, sau ba ngày sẽ trở lại tạm chốn cất cho hai vị tiền bối sau đó tìm danh sư học nghệ mới trả được thù.

Khâu Ngọc Anh lòng đau như cắt nước mắt lưng tròng, lúc này trí óc của nàng rối tung không còn chú ý gì được nữa.

Nay ba người đã thành đồng bệnh tương liên, cùng chung cảnh ngộ chỉ biết nương tựa vào nhau để trả thù chung.

Nghĩ vậy liền gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vậy chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.

Khâu Ngọc Anh dẫn đường rời khỏi thông đạo xuyên qua khu rừng rậm nhằm hướng đông bắc mà đi mãi đến khi trời sáng chợt nghe tiếng nước chảy rì rầm.

Thiếu nữ cứ ngược theo khe chùng bầy tám dặm thì tới chân thác.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Chỉ e đây là tuyết cốc.

Khâu Ngọc Anh lắc đầu nói:

- Không hải đâu sau thác có động thiên đấỵ.

Nói xong phi thân nhẩy qua ngọn thác.

Khâu Ngọc Hoa tuy còn nhỏ nhưng thân thủ cũng chẳng tầm thường thấy thư thư lao qua nó cũng đề một hơi chân khí lao mình như cánh chim sang được bên kia thác.

Lâm Đoàn Nghĩa ước lượng cự ly khoảng bốn trượng thoảng chút ngập ngừng nhưng tử muội người ta đã qua được chẳng lẽ mình chịu kém?

Rồi cũng đề khí tung mình nhẩy theo.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không nhẩy xa được như hai tử đệ đáp chân vào bờ thác kinh hải kêu lên một tiếng.

Kau Ngọc Hoa vội duỗi thay ra chộp lấy kéo lên, tuy Lâm Đoàn Nghĩa lên được bờ nhưng bị nước bắn vào người ướt đầm, hổ thẹn đỏ bừng mặt.

Bên kia thác có một Thạch động rất kín đáo Khâu Ngọc Anh dẫn hai người vào đó.

Nghĩ đến thảm trạng của hai gia gia thư đệ hai người lại khóc oà lên trông rất thương tâm.

Từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ được một tay gia gia nuôi dạy đến bây giờ, nay gia gia mất đi hai người như đứt từng khúc ruột.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy cũng rất đau lòng nhưng vẫn phải buông lời an ủi:

- Hai thư đệ đừng khóc nữa, người chết không thể sống lại có khóc cũng chẳng được gì. Thảm hoạ này là do tôi gây nên Lâm Đoàn Nghĩa này sẽ dẹp bỏ mọi việc của mình đưa hai vị đi tìm một vị kỳ nhân võ lâm khẩn cầu vị đó thu nhận để chuộc lỗi.

Khâu Ngọc Anh cau mày hỏi:

- Huynh gửi thư đệ chúng ta như thế là xong?

Lâm Đoàn Nghĩa cười khổ đáp:

- Hai vị biết đấy, võ công của tôi không bằng hai người mặc dù có liều trăm thân này cũng không chuộc được lỗi lầm nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không biết làm gì hơn...

Khâu Ngọc Anh nói:

- Huynh không có lỗi đùng nên tự trách mình, bây giờ hoàn cảnh đưa đẩy chúng ta thành mộ khối, nếu huynh đã có lòng như vậy có chết chúng ta cũng sẽ chết với nhau.

Nói chưa dứt câu thì chợt thấy một bóng nhân ảnh từ mé tả Thạch động lướt tới đứng cách ba người chỉ mấy thước cười hắc hắc nói:

- Hay lắm nếu các người đã quyết ý chết với nhau thì hãy đi theo lão phu.

Đó là một lão nhân gầy đét mình bận hoàng y hai mắt lõm sâu từ đó phát ra hai luồng sáng xanh lè nhìn rất đáng sợ.

Ba người cùng thất kinh biến sắc.

Khâu Ngọc Anh vội ôm lấy đệ đệ còn Lâm Đoàn Nghĩa rút kiếm ra chìa thẳng vào ngực người kia quát:

- Các hạ là ai?

Lão nhân không đáp xem mũi kiếm của Lâm Đoàn Nghĩa chìa vào ngực mình như không ngứa mắt cất một tràng cười rung rợn.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức nhận ra đó chính là tràng cười mà nó đã nghe mấy lần chính là tràng cười vang lên trước và sau thảm án, bất giác khắp người nổi da gà.

Khâu Ngọc Hoa tuy chưa biết đối phương là ai nhưng nghe tiếng cười đó cũng phải run lên.

Sợ quá hoá liều hướng chi đang đối mặt với cừu nhân bất cộng đái thiên, Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Thì ra là tên ác quỷ ngươi.

Lời chưa dứt bèn đâm kiếm thẳng vào ngực hắn.

Mũi kiếm của lão đệ chỉ cách ngực của hoàng y lão nhân bốn năm tấc, nó lại đâm kiếm với lòng hận thù chất chứa dồn nén mấy ngày qua, uy lực không phải tầm thường.

Nào ngờ thanh kiếm vừa động lão nhân đã xuất thủ như chớp đưa sóng tay gạt ngang xuống.

Chỉ nghe coong một tiếng thanh kiếm bằng thép tinh luyện bị gãy làm hai đoạn rời khỏi tay Lâm Đoàn Nghĩa bay vút đi cắm ngập vào vách đá.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy tay mình tê đi kinh hãi lùi lại một bước.

Khâu Ngọc Anh cũng có linh cảm đây là cứu nhân của mình ôm chặt đệ đệ lùi bước về phía động khẩu.

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng nói:

- Các ngươi tưởng chạy được sao?

Dứt lời vung tay phát ra một luồng hấp lực tới Khâu Ngọc Anh.

Nàng biết rõ đối phương lợi hại khó mà thoát khỏi tay hắn nên có ý liều mạng cứu Khâu Ngọc Hoa vội ném nó tới động khẩu, quát lên:

- Hoa đệ chạy đi.

Nhưng dù nàng đã dùng hết sức ném đi nhưng Khâu Ngọc Hoa vừa rời tay thư thư chỉ mấy bước thực hiện bị hấp lực kéo ngược lại.

Cả hai tử đệ bị hấp lực cuốn tới lão nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Khâu Ngọc Anh và Khâu Ngọc Hoa sắp rơi vào tay tên ác quỷ chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều liền lao tới đánh ra hai chưởng.

Hoàng y lão nhân không tránh vẫn tiếp tục phát ra hấp lực kéo hai tử đệ tới gần.

Lâm Đoàn Nghĩa vận đủ thập thành công lực nhằm vào hai đại huyệt trước mặt lão nhân đánh tới...

Không ngờ khi chưởng đánh tới cách lão nhân chỉ cách vài tấc thì giống như vấp phải một bức tường vô hình không sao đánh tiếp được nữa.

Mặc dù biết rằng đối phương bản lĩnh cao hơn mình rất nhiều lần nhưng trước hiểm họa thư đệ Khâu Ngọc Hoa sắp rơi vào tay địch nhân, Lâm Đoàn Nghĩa bất chấp tất cả, vung tay nhằm thẳng mặt lão nhân đánh tới.

Vì đầu và mặt là hai nơi ở đó cương khí hộ thân yếu nhất nên Lâm Đoàn Nghĩa hy vọng lần này có thể đả thương được địch nhân.

Hai tay lão nhân vẫn phát ra hấp lực kéo Khâu gia thư đệ tới gần không hoàn thủ nhưng khi chưởng của Lâm Đoàn Nghĩa gần tới mặt hắn liền há miệng phun ra một hơi.

Nền biết với bản lĩnh kinh nhân như hoàng y lão ma đó khí công cũng có khả năng sát nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên một tiếng cổ tay đau nhói tưởng như bị gãy vội nhẩy lùi lại hai tay rũ xuống.

Khâu Ngọc Anh thấy vậy kêu lên:

- Lâm huynh hãy chạy đi, trả thù cho thư đệ muội.

Lão ma cười hắc hắc nói:

- Chạy ư? Muốn sống mà chạy thoát khỏi tay lão phu đâu phải là chuyện dễ dàng?

Đột nhiên có tiếng cười khẽ và giọng nói cất lên:

- Cũng không phải là khó lắm đâu.

Thanh âm không lớn nhưng mặc dù trong tiếng thác nước đổ âm âm vẫn nghe rõ.

Tất cả bốn người tại trường nghe nói đều cả kinh.

Hoàng y lão ma phóng ánh mắt xanh lè nhìn về hướng phát ra tiếng nói thấy một hõm đá khuất sâu trong động khẩu một người ngồi bàn tọa nếu không thật chú ý thì rất khó nhận ra.

Nền biết trong hoang sơn cổ động vẫn có người tiềm tu có những nhân vật võ công cái thế.

Nghe âm thanh và khẩu khí lão ma cũng biết rằng gặp phải cao nhân.

Sau một thoáng kinh hãi hấn trấn tĩnh lại ngay, nói:

- Thì ra có cao nhân ẩn cư ở đây mà lão phu không biết, tôn giá có ý can thiệp vào chuyện của ta sao không ra đây, còn chờ lão phu mời nữa sao?

Không thấy người kia phản ứng.

Lão ma tính nhanh trong đầu: "Vận khí công nhanh chóng giết ba tên nhãi ranh này đi, sau đó xuất kỳ bất ý tập kích người kia, đó mới là kế vẹn toàn."

Nghĩ đoạn vận công vào song chưởng rồi duỗi tay về phía thư đệ Khâu Ngọc Anh chỉ lát sau là cả hai sẽ giập ngũ tạng mà chết...

Nhưng hấn chưa kịp phát chưởng thì chợt thấy hoa lên với vô số chưởng ảnh từ bốn phương tám hướng đánh ập lại.

Lão ma kêu lên kinh hãi nhẩy lùi lại ba bốn trượng chắp tay nói:

- Nguyên là Đại La Chương Pháp, lão phu xin bái phục.

Lời chưa dứt đã phi thân nhảy qua thác nước chạy mất.

Từ Thạch động một lão phụ nhân tóc tai rối bù người gầy nhom chỉ còn da bọc xương chậm rãi bước ra.

Bà ta nhìn theo hướng lão ma vừa chạy lẩm bẩm:

- Biết được Đại La Chương Pháp, kể ra thì người có chút kiến thức, lần này tạm tha cầu mạng của người.

Nói đoạn quét mắt nhìn ba thiếu niên sẵn giọng nói:

- Các người cũng mau rút hết cho ta.

Mấy năm trước sau khi phát hiện Thạch động này Khâu Ngọc Anh vẫn đến chơi mấy lần nhưng không thấy có ai ẩn cư ở đây cả cũng không thấy ở trong động có vật gì chứng tỏ ở đây có người sinh sống, cứ ngỡ rằng đây là nơi kín đáo có thể qua được mắt cường địch nên dẫn Lâm Đoàn Nghĩa tới, nào ngờ địch nhân phát hiện theo dấu vết đến đây, tới khi sắp bị lão ma giết thì bất ngờ được lão phụ nhân kịp thời phát hiện cứu mạng đặc biệt vị này có võ công cái thế chỉ một chiêu đã làm cho lão ma hốt hoảng bỏ chạy tháo thân.

Nàng đã có ý bái sư học nghệ đâu ngờ sau khi xuất thủ cứu giúp đuổi lão ma chạy đi, bà ta lại trở mặt lạnh lùng đối với người mình vừa mới thi ân đuổi hẳn khỏi bốn địa...

Thật là quái sự khiến người ta khó hiểu.

Khâu Ngọc Anh quỳ xuống trước mặt lão phụ nhân thắm giọng nói:

- Nạn nữ là Khâu Ngọc Anh xin bái yết bà bà, ba huynh đệ muội vừa gặp nạn kiếp van mong lão nhân gia cho ở lại bên người hầu hạ.

Nàng nói trong tiếng nức nở nước mắt đầm đìa khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng thương tâm.

Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Hoa cũng quỳ xuống giập đầu tham bái.

Trước cảnh tượng thảm thương như thế nhưng lão phụ nhân vẫn không chút động lòng, hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Với mấy lời cầu xin của nha đầu người mà làm Lãnh Diện bà bà ta thay đổi ý niệm được hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa giập đầu vào đá một cái cộp bật cả máu khẩn thiết nói:

- Văn bối biết bà bà mặt lạnh nhưng lòng không lạnh...

Lão phụ nhân ngắt lời:

- Cút.

Đồng thời tung một cước đá Lâm Đoàn Nghĩa văng đi mấy trượng lại chộp lái Khâu Ngọc Hoa ném thẳng xuống thác nước đổ âm âm.

Trong thiên hạ sao có kẻ vô lý vô tình như vậy?

Thấy đệ đệ bị ném xuống thác cho dù không bị nhấn chìm thì trong giá rét căm căm một đứa bé mười một mười hai tuổi rơi xuống nước lạnh cắt da làm sao sống nổi?

Nàng nghiêng răng lao đến lão phụ nhân:

- Ta liều mạng với ngươi.

Dứt lời nhằm vào bộ ngực khô quắt của bà ta đánh ra mấy chưởng.

- o O o -